

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 69.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790110656/facsimile.pdf> (tilgået 08. december 2021)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

huusholdningen, for tilfredsstillende at kunne svare paa det første Spørgsmaal, som Byens Damer i Reglen beærede hende med: Naa, lille Frøken, hvordan gaar det saa med Pølserne?

Da Tjeneren kom med Thebakken, forlod Fruen Kjærestefolkene, for at ende sin Ronde, og overlod saaledes de Elskende i en uforstyrret Nydelse af deres Kjærlighed og Thevand.

I det tilstødende Værelse havde de unge Damer samlet sig, og Talen gik med en utrolig Tungefærdighed til Accompagnementet af de klirrende Kopper. Da ingen Herrer vare i Nærheden, var Conversationsthemaet hverken Kunst eller Toiletet; men naturligviis det eneste naturlige, det eneste interessante, det eneste, der er værd at en ung Piges koralrøde Læber skal aabne sig for, – Kjærlighed. Og det blev varieret paa den meest fortryllende Maade; den ene Historie afløste den anden, og blev fortalt med al den Elegans, som unge Piger og kun unge Piger forstaae.

Men hør, Emilie, udbrod endelig en lille Frøken, endnu ganske forleet over et lystigt Afsnit af en af vore meest feterede Baldamers Liv, hvorledes hænger det sammen med den Historie, som igaar blev fortalt hos Commandeur Falks? Men Du var der jo, Gine, vedblev hun, da Emilies Blik just ikke opmuntrede hende til at fortsætte, jeg kan ikke rigtig huske hvordan det var.

Ja, sagde Gine Fresneuil, der ikke lod sig forknytte; det var, at en ung Herre forleden Dag havde overfaldet Dig midt paa Østergade med en stormende Kjærligheds Erklæring, og benyttet sig af Din Skræk, til at snappe Din Portefeuille fra Dig, hvorpaa han løb sin Vei.

Gud, hvad siger Du? – Det var dog forskrækkeligt – Er det virkeligt sandt? saaledes stormede Spørgsmaalene frem paa den forvirrede Emilie, der nær var gaaet aldeles fra Concepterne ved at see sin Hemmelighed priisgiven. Men hun tvang sig, og svarede i en ugeneret Tone:

Hvor kan dog Folk finde paa en saadan Opdigtelse; – jeg tabte min Brevtaske forleden Dag, da jeg gik ned fra Holms, og Dagen efter, da jeg satte den i Avisen, kom et ungt Menneske, en Hr. Bearn, med den. Det er det Hele. Nei, saadanne Eventyr opleve vi ikke i vore Dage.

De unge Damer satte forskellige Ansigter op, nogle tvivlende, andre lange. Frøken Gine vilde netop til at gjøre nogle Bemærkninger, da de bleve forstyrrede ved flere af det øvrige Selskab, der kom

ind; iblandt disse Vilhelm og Felix. Den Sidste gik forlegen med et sky og søgende Blik; men da han fik Øie paa Emilie i Klyngen af Damerne, forsvandt pludselig hans Forsagthed, og han nærmede sig med en Lethed og et Smil, som endogsaa en *habitué* vilde have misundt ham.

Hvem er den unge Herre, som der kommer, med de søde, smaa Moustacher? spurgte en af de tvivlende Frøkener hurtigt hvidskende.

Han hedder Hr. Bearn, sagde Emilie, men øiensynlig forlegen, imens Gine vexlede et forstaaeligt Blik med den lille muntre Frøken. Emilie saae det og blev indigneret; hendes første Tanke var at give Felix en Modtagelse, der skulde have været tilstrækkelig til ganske at berøve ham den temmelig suffisante Mine, hvormed han hilste paa hende, og som nu, da Gines Historie havde ladet hende ahne, at han havde været indiscret, mishagede hende i fuldeste Maade. Men der var for mange Veninder tilstede, til at det kunde falde hende ind, at give sin naturlige Følelse Luft; tilmed maatte hun jo revanchere sig paa den, der før havde gjort hende forlegen. Hun betvang sig derfor, og da der viste sig en Mulighed for hende, til at kunne opvække Misundelse ved at lade Felix brillere, gik hun til den modsatte Yderlighed; og idet hun hilste ham med et familiært Smil, og endog, til Damerens Forbauselse og Felix's grændsesløse Henrykkelse, rakte ham sin Haand, sagde hun:

Det var Skade, at De ikke kom to Minuter tidligere, saa skulde De have hørt, hvad man fortæller om Dem i Byen. – Gine, maa jeg forestille Dig Hr. Bearn, – Frøken Fresneuil.

Felix bukkede meget ziirligt, idet han overveiede, om han skulde forsikre Frøkenen, hvor meget det glædede ham at gøre hendes Bekjendskab, o.s.v.; men da han bestandig var vant til at ende en saadan Forsikkring med en eller anden ædelmodig Proposition, saasom: at kjøre ud til Alleenberg og betragte Naturen, eller gaae over paa Øen og nyde nogle smaa Glas Punsch, og her ikke kunde være Talen om slige landlige Fornøielser, fandt han det rigtigst at lade alle Glædesyttringer fare, og istedet derfor at henvende sig til Emilie og forklare hende, hvorlidet han brød sig om, hvad Folk fortalte i Byen. Men pludselig blev hans Tale stammende, og han fremmumlede kun enkelte afbrudte Ord. De unge Damer vexlede Øiekast med hverandre, og begyndte at holde Tørklæderne i Beredskab, hvis dette skulde blive altfor morsomt. Emilie blev forundret og vilde hjælpe paa Fe-